

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XV. Quomodo Constantinus insignia Imperii deposuerit, & Presbyter factus fuerit. Ejusdem caedes, & aliorum qui adversus Honorium rebellaverant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Honorii duces magnopere terrebat: ad-
eo ut in Italiam reverti, atq; illic bellum
gerere jam pararent. Cumque id con-
siliū placuisset, nuntiato protinus Edo-
vici adventu, & quod is in proximo ca-
stra haberet, ipsi Rhodanum amnem tra-
jiciunt. Et Constantius quidem qui pe-
destres copias ductabat, adventum hos-
tium operiebatur. Ulfila vero Con-
stantii collega, haud procul abditus cum
equitatu subsidebat. Postquam hostes
exercitum Ulfilæ prætergressi, jam cum
militibus Constantii pugnam initari
erant, repente signo dato prorumpens
Ulfila, hostes à tergo invadit. Statimque
disiectis eorum copiis, alii in fugam ver-
si, alii occisi: plurimi armis abjectis ven-
iam poscentes, salutem consequuti
sunt. Edovicius autem conscenso equo,
in agrum quendam profugit, ad Ecdi-
cium ejus possessorem, qui multis olim
beneficiis ab Edovico affectus, amicus
illi esse putabatur. Verum Ecdicius ca-
put Edovici amputatum ad Honorii du-
ces detulit, maxima ab illis munera &
honorem se adepturum sperans. Con-
stantius vero caput quidem accipi jussit,
dicens Rempublicam gratias agere Ul-
filæ ob facinus Ecdicii. Sed eum Ecdi-
cius apud ipsum manere vellet, abcede-
re eum jussit: nec sibi, nec exercitui
commodam fore ratus consuetudinem
ejus viri, qui tam male hospites suos ex-
ciperet. Ita Ecdicius, cum hominis
amici atque hospitis adversâ fortunâ usi
nefariam cædem perpetrare ausus fuisset,
incaustum hians, ut vulgo dici solet,
abcessit.

ὄνους στρατῶν ἐμείλιως φόβῳ βεβλητα-
μένων τὸ αὐτῶν ἀναστρέφειν εἰς ἰταλίαν, καὶ
παραθῆναι τὸ πολέμου. Ἐπεὶ δὲ ἤτετο συ-
δοκῆ, πλησίον ἀγγελέσει. Ἐδοείχε, περὶ
ρόδανόν τὸν ποταμόν. Ἐκωνσάντιον μὲν ἔχον-
τας περὶ τὴν Ἰππίας ἀειμένην τὰς πολέμους
ἐλφίλας δὲ ὁκωνσάντιος συστρατήγος ἐπὶ
ῥωθὸν ἀποκρυβείς μετὰ τῶν ἰππέων ἐλάθαι
ἐπεὶ δὲ ᾤδασα μείψαντες οἱ πολέμοιοι τὸ ἐλφί-
λα τῆ στρατῶν ἐμειλλοῦν εἰς χεῖρας ἰέναι τὸ ἀμ-
φιτὸν κωνσάντιον, σημεῖα δοθέντων, ἔξαρπας
ἀναφανείς ἐλφίλας, καὶ νῶτα τῶν πολέμων
ἤλαυνεν αὐτίκα τὸ τετραπῆς χιρμύδης οἱ μὴ
φύγασιν οἱ δὲ ἀνατρέψαι οἱ δὲ πλείους τῶν
ὄπλα ἀποθέμενοι, συγγνώμην ἤτησαν. Ἐφ-
δὲς ἠξιώθησαν ἔδοείχε. Ἐδοείχε δὲ ἰππίας
ἔφυγον εἰς ἀγρόν ἰνα πρὸς ἐκδίκιον τὸν κεν-
τημύρον, πλεία παρὰ αὐτῶν ἔδοείχε πρῶτον
ἀνεγένημύρον, Ἐφίλον νομιζόμενον ὅτι τῶν
αὐτῶν κεφαλῶν ἀποδεμῶν, προσφέρει τοῖς ὀνα-
εἰς στρατῶν, ἐπὶ ἐλπίδι μεγάλων δώρων καὶ
πμῆς κωνσάντιος δὲ, τὴν μὴ κεφαλῶν
δεχθῆναι προσέταξε, χάριν ἔχον ἐκδίκιον
τὸ δημόσιον εἰπὼν τὸ ἐλφίλα παραξέως συνεί-
ναι δὲ σπαρδάζοντα αὐτῶν, ἀναχωρεῖν ἐκδίκιον
σεν, ὅσα ἀγαθὴν ἠγησάμενοι κακὰ ξενδο-
χῆ τὴν συνείσαν ἐσεῖδον αὐτῶν τῆ στρατῶν καὶ
μὴν, φίλα ἀνδρῶν καὶ ξένα ὄν δυσπραγία ἀνα-
κειμενα ἀνοσιώτατον φόνον τολμησας καὶ κει-
νῆς, τὸ δὲ τὸ λόγος, χανῶν ἀπῆλθε.

CAPUT XV.

Κεφ. 15.

*Quomodo Constantinus insignia Imperii
deposuerit, & Presbyter factus fuerit. E-
jusdem cedes, & aliorum qui adversus
Honorium rebella verant.*

Περὶ τῆς ἀποθέσεως τῶν βασιλικῶν σημείων κωνσταντίνου, καὶ
ἐκείνου τὸν ἡδὴ πρεσβύτερος ἔξ ἑάντα. Ἐπιτομὴ τῆς
τῶν ἄλλων τυράνων τῶν ἰκωνομαχῶν ἐπιτομῆς.

Posthanc victoriam, cum exercitus
Honorii trajecto iterum amne ad
obsidionem urbis revertisset, Constanti-
nus cognitâ Edovici cæde, purpuram &
reliqua Imperii insignia sponte deposuit.
Cumque ad Ecclesiam venisset, illic
Presbyter ordinatus est. Obsessi vero ac-
cepta prius jurisjurandi fide, portas ape-
riunt, & universi veniâ consequuti sunt.
Atque ex eo tempore he omnes Provin-
ciæ sub potestatem Honorii rediere, &
Ducibus ac Rectoribus illius deinceps
paruere. Constantinus porro unâ cum

Μετὰ δὲ τῶν νίκην ἀντιπεραινοῦσαν
αὐτῆς πρὸς τῶν πόλιν τῆς ὀναεῖς
στρατῶν, μαθὼν κωνσάντιον ἀναεῖδον
δοείχον, αὐτὸς ἐξ ἑαυτοῦ τὴν ἀλαργίδα καὶ
σύμβολα τῆ βασιλείας ἀπέθετο καὶ ἀλα-
βῶν τὴν ἐκκλησίαν, χρεῖστον εἶται πρεσβύτερος
ὄρκος τὸ πρῶτον λαβόντες οἱ ἔσω τειχῶν
ἀνοίγασιν τὰς πύλας, καὶ φάσκει ἀξίον
πάντες καὶ τὸ ἐξ ἐκείνου πάλιν τὸ τῆ δὲ ἰπ-
κοον, εἰς τὴν ὀνωσεῖς ἡμεροῖαν ἐπανῆλθε καὶ
ἰπὸ αὐτὸν ἀρχεσων ἐπέθετο κωνσάντιον δὲ

ἀμα ἰταλιῶ τῷ παιδί ᾧ ᾤσαμεν φθείεις εἰς ἰταλίαν περὶ φθάσαι, κτ' τὴν ὁδὸν κλίνεσθαι ἐπολλῶ ὅς εἰσον ἀδοκίτως ἀναρῆσθαι ἰδοιανός τε ἔμαξιμοι οἱ ἀποφθήμενοι τύραννοι, ἑσάρως, καὶ ἄλλοι πλείους ἐπὶ τέτοις, ἐπιβουλοσάντες τῇ ὀνωεῖ βασιλείᾳ.

A Juliano filio in Italiam missus, antequam eò pervenisset, in itinere est occisus. Nec multo post Jovinus & Maximus Tyranni, quorum superius mentionem fecimus, ex improvise interfecti sunt; Sarus item & alii præterea complures, qui Honorii Imperio fuerant infidiati.

CAPUT XVI.

De Divini numinis erga Honorium benivolentia; & de ejusdem obitu. Item de successoribus illius, Valentiniano scilicet & Honorio filia. Et de pace quæ tunc fuit ubique terrarum.

Κεφ. 15.

Περὶ τῆς τῶν πρατῶντος ἰστορίας Θεοφιλείας, καὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς, καὶ περὶ τῶν διαδόχων αὐτῆς, ἑλευθερίου καὶ ἰστορίας τῆς θυγατρὸς, καὶ περὶ τῆς τότε κοσμητικῆς εἰρήνης.

Τὰ δὲ ἡ καλαλέξαν, ὅσα ἐπὶ τῷ παρῶντος Βασιλέως ἡμῶν ὁμοῦς ἢ ἐν ἀναγκαίως ἐμνήσθη, ὡς ἂν ἔχομεν εἰδέναι, δεκτικὴν βασιλείᾳ πρὸς σουλακίῳ τῷ κροῖτες, ἐπιμελῶς τὸ θεῖον πρεσβυτέρῳ, ὁποῖος καὶ ἐπὶ τοῖς βασιλεύουσιν ἡμεῖς τῶν ἰσωνῶν καὶ γάλα πλακιδία, ὁμοπαλαία αὐτῆς ἀδελφῆ, ᾧσα πηλοσῶς πολὺν πεικρμένη λόγον τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἀγέλαι ἡ ταύτην κωνσταντῖνος ὁ τῶν κωνσταντῖνα τυραννίδα καθελῶν, ἀνῆκε μαχημῶτατος καὶ στρατηγικός, ὁν ὁ βασιλεύς γεραίρων, τῇ ἀδελφῆς ἐφάνω ἑ ἀλεργίδι καὶ τῇ κοινῶν τῶν κροῖτες ἐτίμησεν ὀλίγον ὅ χρόνον ἐπιβίωσας, ἐτελεύτησεν, ἑλευθεριανόν τὸν ὀνωεῖς διαδοχὸν καὶ ὀνωεῖαν, παιδάς καλαλιπῶν ἐν τῷ ὄρει, ὁ μὲν πρὸς ἑῷ τῆς δεχομένης, πολεμίων ἀπήλλαξο, καὶ σὺν κόσμῳ πολλῷ τῶν τῆς ἐθύνελο ᾧσα τὴν πάλιν δόξαν ἦν γὰρ ἐτινός ὀκρετῆς ἐδόκει ὅς θεός ἀποφανῶς ἠδεδεῖ τῇ παρῶν βασιλείᾳ, ἑ μόνον ὅς ἀπροσδοκῆται ᾧσα ᾧσα τῆς πολέμους ᾧσα διαλεθῆς, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἐπὶ διτεθεία πάλιν διδοκιμηκότων τῶν ἑσάρως ἀναφαῖνων ὁῖον δὴ καὶ ὅτε ἡμεῖς συνέθη ἐπὶ Ζαχαρία τῷ παλαιῷ ἑσάρως προφήτη, καὶ ἐφάνω τῷ διακόνῳ χροῖτον τῶν ᾧσα τῶν ἀποστόλων ἑκατέρω τῆς διδρασεως ᾧσα δόξος καὶ θείας εἰσεως, ἀναγκαῖον ἑπείν τὸν τρόπον.

B Sed hæc sigillatim recensere, non est Shujus loci. Obiter tamen commemoranda esse duxi, ut ex iis perspicere possemus, Imperatori ad custodiam Imperii sufficere, si studiosus sit Divini numinis cultor: cujusmodi certe fuit Imperator iste. Degebat cum illo Galla Placidia foror, eodem patre nata: ipsa quoque religionis & Ecclesiarum maximam curam gerens. Eam uxorem duxit Constantius, is qui Constantini Tyrannidem extinxerat, vir strenuus & rei bellicæ peritissimus. Quem Imperator remunerans, sororis conjugio, & purpurâ ac diademate, Imperiique consortio honoravit. Verum hic cum exiguo tempore supervivisset, defunctus est: relictis liberis, Valentiniano qui postea in Imperio successit, & Honorio. Per idem tempus Orientis Imperium hostibus penitus vacuum erat, & præter omnium expectationem summo cum decore republica illic gerebatur. Quippe Imperator adhuc infirmâ ætate erat; Sed Deus præfenti tum Imperio delectari videbatur, quippe qui non solum bellicos motus præter omnium sententiam hujusmodi exitu terminaverit: verum etiam multorum qui sanctitatis causâ olim celebres exstitissent, sacra corpora patefecerit. Cujusmodi illud est, quod tunc temporis evenit in Zacharia, vetustissimo propheta, & in Stephano diacono, ab Apostolis ordinato. Utriusque autem inventio cum admiranda sit ac plane divina, quomodo acciderit, necessario exponendum est.

CAPUT XVII.

De inventione Zachariæ Prophetae & Stephani Præro-Martyris.

Κεφ. 16.

Περὶ τῆς εὑρίσεως Ζαχαρίου τοῦ προφήτου, καὶ ἐφάνω τῷ προτομάρτυρος.

Ἀρξομαι δὲ τῆς προφήτης χαφάρ Ζαχαρία, κώμη ἐστὶν ἐν ὀρείοις ἑλευ.

Ordinar autem à Propheta. Chaphar Zachariæ, vicus est in finibus